
Prædiken til 2. Søndag i Advent

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 2. Søndag i Advent	4
2. s.i Advent	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 2. Søndag i Advent

2. s.i Advent

Prædikedag 2. s.i Advent

Prædiken ID Px-36

Kilde KMF-nr. 14.17.03

2 S. i Adv.

Det er rigtigt at Bønnen: Dit Rige komme, din Vilje ske forpligter. Vi skal hjælpe til at —
— —

og det er rigtigt, at vi ofte maa sørge og grue, naar vi ser, hvor lidt det er blevet til i 2000 Aar; men gal er den. Tak, at Krigen viser, at Krstnd. har spillet fallit.

Aldrig har X haabet, at han kunde omlave Verden; han vidste, at han kunde omskabe Mennesker, gøre en Peter mindre hidsig og en Paulus endnu mere energisk — at han kunde omskabe Mennesker, men ikke Menneskene — han vidste, at Had og Krig vilde holde sig til det sidste, ja i Pessimisme kunde han endog sukke: Men Menneske — kommende igen, finder Troen paa Jord. Nej, Krigen viste ej Krstnd's Fallit, snarere da, skal der være tale om dette Udtryk, der jo dog vel er en direkte Modsigelse af: Mine Ord skulde ingenlunde forgaa — snarere da de Kristnes Sind og Humør under Krigen; for hvor de hang med Næbbet, hvor de forvirredes og gjordes modløse; Smerten, den ægte Smerte over Krigen var der, men hvor var der lidt af: da opløftes eders Hoveder. For det var hans Mening med at stifte en Menighed at skabe Folk, der midt i Jordens Jammer og Forvirring saa til Himlen, fordi de mere hørte hjemme der end her.

Det komiske og det ophøjede ligger hinanden ganske nær.

Manden i Tivoli: den Herre er med mig.

Sokrates under Slaget

Jesus gik bort midt i blandt dem.

Napoleon: Vil I skyde paa jer Kejser. Se, det var alle Folk, der havde Aandsoverlegenheden, den ægte, store Jegsikkerhed; og saadan var det X's Mening, at alle vi, hans Disciple, hans Venner, skulde have noget i os af Manden fra Tivoli og Sokrates og Napoleon og Jesus selv.

Ja, at vi mens Verden forgaar, og hvad er hver Dag vel andet, opløftede vore Hoveder og smilte, for vi var samme Lov underlagt kun virkede den omvendt paa os, for den var Undergangens Rædsel, for os Forløsningens Nærhed; saa faa de hade os, fordi vi er Guder paa Jorden af en anden Aand end de, fordi vi er Aand og de er Støv fordi deres Rædsel er vor Lyst; vi kan ikke gøre for det, det blev saadan for os; for vi havde i Tide taget Næring af, levede af X's Ord, mens de levede af Svir og Drukkenskab og Tankeløshed og Splid og Penge, og alt det hører Verden til og forgaar, men hans Ord skal ingenlunde forgaa; thi at være Kristen er at have faaet Evigheden ind i sit Hjerte, at bestaa naar alt andet forgaa, at leve, naar de andre dør. Og at elske Livet, naar de andre frygter Døden.